

Enkele gedachten ter bemoediging;

In deze tijd waarin het coronavirus rondgaat, horen we de hele dag de mening van deskundigen. Zij hebben inzicht in de ontwikkeling van de ziekte en adviseren overheden en bevolking hoe te handelen. Alles is erop gericht dat er zo min mogelijk slachtoffers vallen, in de hoop dat het leven straks weer verder kan gaan zoals we gewend waren.

Als Christelijke gemeente volgen we de adviezen en gehoorzamen we de overheden, maar we worden tegelijkertijd geroepen om iets verder en dieper te kijken. Wij geloven immers dat er een God is en belijden dat niets buiten deze God en Vader omgaat (Zondag 10).

Toch nog even over ziekte en epidemieën. In het Oude Testament gebeurde het dat God de ziekte of de pest zond als straf. In Numeri 14:12 dreigde Hij ermee. Als Israël heeft gezondigd zegt HIJ: *Ik zal het met de pest treffen en Ik zal het verstoren, en Ik zal u tot een groter en machtiger volk maken dan dit is.* God voerde het dreigement niet uit omdat Mozes voor het volk bad.

Tegen Salomo zei God in 2 Kronieken 7:13: *Wanneer Ik de hemel sluit, zodat er geen regen valt, of wanneer Ik de sprinkhaan gebied om het land te verslinden, of wanneer Ik pest onder Mijn volk zend, en Mijn volk, waarover Mijn Naam is uitgeroepen, in ootmoed buigt en bidt, en zij Mijn aangezicht zoeken, en zij zich bekeren van hun slechte wegen, dan zal Ik vanuit de hemel horen, hun zonden vergeven en hun land genezen.*

In het Oude Testament zien we dat, wanneer Israël zondigt, God het volk straft met ziekte of iets anders en dat, als het volk zich bekeert, God de straf terugtrekt. Dat heeft ermee te maken dat Israël een volk is dat tegelijk ook als een Christelijke gemeente God dient. Niet dat ziekte als straf en bekering als genezing een automatisme is, want in Jeremia 14 lezen we dat Israël niet meer hoeft te bidden, de straf gaat door omdat het volk steeds weer zondigde.

We moeten erop letten dat de lijn in het Oude Testament (zonde, ziekte, bekering, wegnemen van ziekte) niet zomaar is toe te passen op de tijd van het Nieuwe Testament. In het Nieuwe Testament valt de Christelijke gemeente niet samen met de rest van het volk. In het Oude Testament wordt het hele volk aangesproken en het hele volk draagt de straf van God. Deze lijn, dat God het hele volk straft, zien we in het Nieuwe Testament veel minder naar voren komen.

We lezen in het Nieuwe Testament niet dat God het volk of de volken straft en dat het volk of de kerk boete doet en dat de straf wordt weggenomen. Zeker is het zo dat in I Korinthe 11 wordt gezegd dat als gevolg van een onheilig omgaan met het Heilig Avondmaal ziekte in de gemeente is gekomen. De andere keren dat in het Nieuwe Testament over ziekte wordt gesproken, heeft het een andere invalshoek dan als het Oude Testament hierover spreekt.

Die enkele keren dat het in het Nieuwe Testament gaat over ziekten die mensen zullen treffen, is niet als straf zoals het volk Israël dat onderging, maar staat steeds in het kader van de naderende oordeelsdag.

In Mattheus 24: 7 en Lukas 21: 11 wordt naast oorlog en aardbevingen de ziekte genoemd. In Openbaring 6: 8 komt een grauw paard en de dood volgt.

De reactie van de kerk moet dan ook niet zozeer een boetedag zijn waarin we als kerk namens het volk boete doen en terugkeren tot God.

Die reactie zou meer passen bij Israël in het Oude Testament dat Gods uitverkoren volk is dat Hem hoort te dienen.

Onze reactie moet zijn dat we het hoofd omhoog heffen en uitzien naar Jezus' komst omdat de dag van het oordeel eraan komt. Ziekte staat in het Nieuwe Testament niet meer in het kader van de mogelijke bekering, maar vertelt ons dat er een dag aankomt dat er geen bekering meer mogelijk is namelijk bij Jezus' wederkomst. Daarom is onze reactie niet alleen boete, maar als we Jezus Christus kennen: verwachten, uitzien, hopen, verlangen naar Zijn komst. Trouwens, boete doen moet altijd en is niet door organisaties te organiseren.

Misschien is dat wel de diepste nood van de wereld die geen toekomst heeft als Jezus Christus terugkomt. En misschien is dat wel de ingezonkenheid dat we als kerkmensen ons laten beïnvloeden door alles wat er speelt, dat we geen verlangen kennen naar het moment dat Jezus komt om het onrecht aan de kaak te stellen door het te veroordelen en eeuwig weg te doen.

Deze periode oefent ons om de komst van Jezus Christus tegemoet te zien en te verlangen naar Hem. Laten we daarom niet allereerst gericht zijn op de vraag wanneer het gewone, oude leven verder gaat, maar door alles wat er gebeurt het Maranatha bidden, dat is : Kom, Heere Jezus kom haastig.

Ten slotte.

Zoals u en jij wellicht hebben gehoord, gaat onze weg naar Papendrecht. De afgelopen weken van overwegen waren intensief, de duidelijkheid kwam met het Woord van God. Hartelijk dank voor al het medeleven. Het is de bedoeling dat de kinderen het schoolseizoen hier afmaken zodat het afscheid net voor de zomervakantie zal plaatsvinden. C.H. Bijl